

DE GAVE VAN LUCREZIA

Daniela Sacerdoti

DE GAVE VAN LUCREZIA

Vier zussen. Vier gaves. Vier liefdes.

DE TOSCAANSE ZUSSEN 1

Vertaald door Irene Paridaans

 oceaan

De gave van Lucrezia is het eerste deel van De Toscaanse zussen

Oorspronkelijke titel *The Tuscan Sister*. Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2024 Daniela Sacerdoti

© 2025 Nederlandse vertaling Irene Paridaans / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,

AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeelden © Adobestock/Shutterstock

Foto auteur © Lele Scandura di Francesco

NUR 302

ISBN 9789046833131

ISBN 9789046833148 (e-book)

ISBN 9789046833155 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Davide

PROLOOG

Lucrezia

Tijdens mijn jarenlange ballingschap ben ik altijd blijven dromen van Casalta, de villa in het hart van Toscane, waar wijngaarden en olijfboomgaarden zich uitstrekken over de met cipressen omzoomde heuvels.

Casalta was mijn veilige haven, totdat verschrikkelijke gebeurtenissen van die haven een plek maakten van angst en eenzaamheid; totdat ik als meisje van twaalf verjaagd werd als een kleine Eva uit het paradijs.

Vanaf het moment dat ik voor het eerst mijn ogen opendeed heeft Casalta me gekoesterd en beschermd. Hier heeft mijn moeder over me gewaakt, hier heb ik elk moment van de dag doorgebracht met mijn tweelingzus Bianca en mijn jongere zusjes Eleonora en Maria.

Bianca, Nora, Mia en ik, Lulu: dat waren wij, de zusters Falconeri, de Casalta-meisjes; in het dorp stonden we bekend als onafhankelijk, afstandelijk en een beetje mysterieus, misschien zelfs een beetje magisch.

Van onze moeder kregen wij de naamloze gave mee die in haar tak van de familie zit: een gave die zich steeds weer anders manifesteert in de verschillende vrouwen uit de verschillende generaties. Mijn gave is dat ik de emoties en gedachten van an-

dere mensen kan zien, als kleurrijke halo's om hun lichaam; sommige mensen noemen het ook wel aura's. Bianca ziet en hoort mensen die allang zijn overleden; herinneringen en verhalen die in de muren van ons huis staan gegrift. Wat Nora en Mia betreft: zij waren nog te klein toen ik verbannen werd, ik heb geen idee wat hun gaven zijn.

Na mijn verbanning was dagdromen de enige manier waarop ik terug kon keren naar Casalta, een schrale maar onmisbare troost. Mijn fantasieën waren zo levendig dat ik elke geur kon ruiken en elke smaak kon proeven. Het was werkelijker dan de werkelijkheid, en zo warm als de knuffels van mijn moeder.

In mijn dromen sluit ik mijn ogen en loop ik over het kronkelende zandpad vanaf het dorp de heuvel op, overal om me heen hoor ik de cicaden zingen en ruik ik de geur van wilde venkel en oregano. Aan weerskanten van het pad staan vijgenbomen, vlierstruiken en hazelaars. Af en toe sta ik stil om een vijg te plukken en op te eten, een afgestroopte slangenhuid te bekijken die krakend en doorzichtig in mijn hand ligt, of de zwarte vleugels van een *Vanessa atalanta* te volgen die van bloem naar bloem fladdert. Mijn moeder heeft me de namen van onze inheemse vlinders geleerd: de kleine vuurvliinder, de nachtpauwoog en het blauwtje. Ze was dol op vlinders, ze stonden voor alles wat zij was: kleurrijk, vrij en kwetsbaar.

Ik kom aan op het terras dat bijna duizend jaar geleden in de heuvel is uitgehakt, de plek waar Casalta aanvankelijk werd gebouwd als een klein stenen fort voor strijdende volkeren. Bianca staat me bij de poort op te wachten, tussen de met klimop overgroeide stenen nimfen die vanaf hun zuilen naar ons staan te kijken. Ze zijn net als Bianca en ik: identiek, de een het spiegelbeeld van de ander. Ik stelde me altijd voor dat ze 's nachts tot leven kwamen en door de tuinen en de wijngaarden wandel-

den, om zodra het licht werd weer naar hun zuilen terug te keren.

Bianca doet het hek voor me open en hand in hand lopen we de binnenplaats op. We dopen onze handen in het water van de fontein, een klein ritueel, en glippen via de keukendeur naar binnen.

In de keuken is het zoals altijd warm en vol. Er staat altijd wel iets te pruttelen op het fornuis of af te koelen op het marmeren aanrechtblad: tomatensaus voor de winter, potjes jam, enorme stoofpotten van bonen of aardappelen bedekt met een dikke laag kruiden en olijfolie, amandelkoekjes of flessen zelfgemaakte wijn. Ik loop achter Bianca aan door de woonkamer met de open haard en door de gang met de ramen die van de vloer tot het plafond reiken. De gang die uitliep op de werkkamer van mijn vader, een plek waar we nooit kwamen. In mijn dagdroom bestond dat deel van het huis niet.

We doen de deur open die naar de rozentuin leidt en lopen naar het bankje waar onze moeder meestal zat te schilderen. Daar treffen we Mia, die op datzelfde bankje zit te tekenen, en Nora, die zoals altijd in de zon aan het spelen is. De meisjes zijn nog steeds zeven en acht jaar oud, als op de dag waarop ik ze voor het laatst zag; ze rennen naar me toe en omhelzen me stevig. Bianca voegt zich bij ons en dan zijn we weer één, de vier Casalta-meisjes. De Falconeri-zusjes zijn weer verenigd.

Even later beklim ik dan de stenen trap aan de zijkant van het huis en kijk van bovenaf naar mijn zusjes, de lieve Bianca, de koppige Nora en de dromerige Mia. Eén roodharig en twee bruinharige hoofden buigen zich over een roos. Dan glip ik door het raam en loop Bianca's slaapkamer binnen. Ik draai een rondje in de zonnige tuin die op een van haar muren is geschilderd, en dans langs de roze rozenrankten om de ramen en het

deurkozijn. Onze moeder had onze kamers voor onze geboorte al geschilderd; op de een of andere manier wist ze dat ze vier dochters zou krijgen en wie die dochters zouden zijn. Het beeld dat ze van ons had gaf ze weer in haar schilderijen.

Dan kijk ik even rond in Nora's kamer met de gele rozen en het strand met rennende paarden, en even later in die van Mia, de meest spectaculaire kamer van allemaal. Om de ramen en de deur zijn witte rozen geschilderd, maar verder is alles bedekt met sterrenstelsels, planeten en kometen in een kleurenspektakel van blauw, zwart, zilver en alle mogelijke tinten paars en roze.

Ten slotte loop in mijn eigen kinderkamer binnen.

De schilderijen zijn niet af, omdat de bevalling van mij en Bianca al begon toen mijn moeder er nog mee bezig was. Om redenen die zij alleen kende werkte ze van achteren naar voren: eerst Mia's kamer, toen die van Nora, daarna die van Bianca, en toen pas begon ze aan die van mij. Ze schilderde rode rozen op de muren, maar verder is ze nooit gekomen. Ze heeft me wel eens verteld dat ze toen wij eenmaal waren geboren, het gevoel had dat ze niet meer haar eigen verbeelding op de muur kon schilderen maar dat ze het in de toekomst moest afmaken, geïnspireerd op alles wat ik zou zien en doen in mijn leven. Maar die toekomst kwam niet omdat ze vlak voor mijn twaalfde verjaardag stierf op de heuvels rondom ons huis. Mijn kamer is nooit afgemaakt.

Daar stopte mijn dagdroom altijd, als ik door emoties werd overmand en wist dat het tijd was mijn innerlijke muren tegen het verlangen en de woede weer op te trekken. Dat was altijd het moment dat ik in mijn fantasie wegvloog van Casalta, van het huis van mijn kindertijd, waar ik te snel en te plotseling uit werd verbannen. Zo overhaast dat ik niet eens tijd kreeg om afscheid te nemen.

EEN

Parijs, 12 april 1985

Lucrezia

Ik stond voor de Galeries Lafayette naast een cameraman van Canal Société; het was een prachtige lenteochtend en ik had mijn blazer over mijn arm gehangen.

Het begin van de lente was altijd mijn favoriete tijd van het jaar geweest in Parijs. De sjaals gingen los, de jassen gingen open, mensen maakten een praatje op straat of kuierden gewoon een eindje voor hun plezier, om de eerste zonnestralen op te zuigen. De hele stad werd ondergedompeld in dat schuchtere, bleekgouden licht en de gebouwen leken op pas ontloken bloemblaadjes. Mijn rusteloze hart voelde zich hier niet echt thuis, maar het was ontegenzegglijk een prachtige stad.

Claude, mijn werkgever en partner, stond op het punt de schaaltes met ingrediënten die voor hem stonden opgesteld om te toveren in crêpes met aardbeien en slagroom. De demonstratie zou live worden uitgezonden in het populaire ochtendprogramma *Bonjour avec*, en door miljoenen mensen bekeken worden. Amandine, een van de slanke presentatrices, trok haar rok recht en zette haar permanente glimlach op, haar handelsmerk.

‘Nog drie minuten!’ Het troepje mensen dat zich voor de stand had verzameld stoof uiteen. Claude rende naar me toe en streek een lok van mijn kastanjebruine haar achter mijn oor.

Lichtflitsen lieten me weten dat dit moment zou worden vastgelegd voor de roddelbladen. Claude was een van die beroemde chef-koks, mensen vonden niet alleen zijn kookstijl fascinerend, maar zijn hele leven. Hij stond erom bekend dat hij op elke foto een nieuw liefje aan zijn arm had, totdat ik op het toneel verscheen. Iedereen was het erover eens dat hij wel iets beters had kunnen krijgen dan deze norse vrouw die niet alleen geen Française was, maar die überhaupt nergens vandaan leek te komen. Het enige pluspunt dat ze beschreven – en lezen wat er over ons werd geschreven behoorde tot mijn taakomschrijving – was dat ik een goed gevoel voor mode had. Voor het overige werd ik beschreven als ‘stekelig’.

Eerlijk gezegd was ik dat ook wel.

Hij kwam nu zo dichtbij dat ik de citroen-vanillegeur van zijn eau de toilette kon ruiken. ‘Alles goed, ja?’ fluisterde hij in mijn oor. Zijn haar was zorgvuldig in de war gemaakt, de ‘net uit bed’-look. Zoals altijd als hij op tv kwam droeg hij zijn ‘burgerkleden’, en geen koksoutfit. Koken in formele kleding, met een gestreken overhemd en pantalon, maakte deel uit van zijn imago.

Net toen ik antwoord wilde geven werd mijn aandacht getrokken door iets in de menigte die toe stond te kijken. Tussen de mannen, vrouwen en kinderen, al die vreemde mensen die zich in mijn blikveld bevonden, bespeurde ik opeens een pijnlijk bekend gezicht.

Vlammend rood haar, vuriger dan het mijne, een lange witte halslijn, een elegant profiel en een zwierige strokenrok, als de vleugels van een vlinder.

Ze kan hier niet zijn. Ze is dood.

Maar ik kende dat profiel, ik kende dat lichaam, ik kende exact die kleur haar. Als baby had ik mijn hoofdje in die hals gevlijd, en dat haar had mij en mijn tweelingzusje bedekt toen

we op haar borsten lagen te slapen. Zij was de melk die we dronken, de lucht die we inademden. In haar armen zochten we onze toevlucht als we waren gevallen en haar stem was het laatste dat we hoorden voordat we in slaap vielen.

Mijn ogen en mijn hart schreeuwden dat mijn moeder hier was maar mijn verstand kon er niet bij. Deze discrepantie sneed me los van ruimte en tijd; ik bevond me in een dimensie waar ruimte er niet meer toe deed en de tijd niet meer verstreek.

Mama! Mijn eerste woordje, het allerliefste woordje, bleef steken in mijn keel en bereikte mijn lippen niet.

Tegenstrijdige boodschappen knalden als vuurwerkbommen door mijn brein: *ga achter haar aan! Blijf hier, ze is dood! Dáár is ze, snel, naar haar toe!* De menigte bewoog als één enkel lichaam, mensen smolten samen en vloeiden weer uiteen. De roodharige vrouw was verdwenen.

Op het moment dat ik besloot haar te gaan zoeken voelde ik een hand op mijn arm.

‘*Lucreasiah?*’ Claude legde de klemtoon van mijn naam op de laatste lettergreep, op zijn Frans. Hij had zijn lage stem opgezet, met het randje irritatie dat ik zo goed kende. Wat hij bedoelde was: *we zijn aan het werk, doe wat je moet doen.*

Toen ik een hand tegen mijn wang legde voelde ik tot mijn verbazing dat die nat was; zonder het te merken was ik in tranen. Ik had al lang, heel lang niet meer gehuild.

‘We gaan zo live, Lucreziah.’ Ik zag een rode halo om Claudes lichaam – hij was boos – al probeerde hij rustig en beheerst over te komen. Aura’s zien was zowel een vloek als een zegen. Een zegen omdat ik daardoor mensen beter kon lezen, en een vloek omdat ik soms dingen las die ik niet wilde weten.

‘Ik krijg traanogen van de zon.’ Ik mompelde een excuus. Claude zette onmiddellijk zijn tv-gezicht op en stralend liep hij

terug naar zijn tafel, de wereld tegemoet. De camera's draaiden – één minuut – dertig seconden – tien, negen, en we waren live.

Ik keek niet naar Claude en zijn toneelstuk, mijn ogen dwaalden naar de mensenmenigte waarin ik hoopte én vreesde de roodharige vrouw weer te zien. Ik stond aan de grond genageld, mijn gezicht in de plooi, maar mijn hart klopte in mijn keel – bonk, bonk, bonk, met elke hartenklop baanden nooit vergoten tranen zich een weg naar mijn ogen. Mijn handtas voelde zwaar en warm, hij pulseerde alsof hij een eigen leven leidde: in de tas zat een brief van Bianca, van Casalta, de eerste sinds lang.

Ik wist zelf niet eens waarom ik die brief in mijn tas liet zitten en hem steeds met me mee droeg, ik had tenslotte jaren geleden al het contact met mijn familie verbroken.

Claudes demonstratie was afgelopen; aan het rumoer te horen waren we klaar. Ik sloeg een hand voor mijn mond; ik trilde zo hevig dat een van de assistentes een hand op mijn arm legde en zei dat ik beter even kon gaan zitten en een slokje water moest nemen. Ik moest alle zeilen bijzetten om niet die menigte in te rennen en haar naam te schreeuwen, haar gezicht te zoeken tussen al die anonieme anderen.

Dit was de tweede keer dat ik dacht dat ik mijn moeder had gezien. De eerste keer was twaalf jaar geleden, niet lang na haar dood.

TWEE

Casalta, Toscane, 12 april 1973 – twaalf jaar eerder

Lucrezia

Matilde, onze huishoudster, stond aan het fornuis en roerde in een pan met saus; de linten van haar schort in een strik onder in haar rug, haar donkere, golvende haar in een lage paardenstaart. Naast haar stond Bianca, mijn tweelingzus, plichtsgetrouw en lief als altijd, in haar handen hield ze een schaalje Parmezaanse kaas die ze even daarvoor had geraspt. In de keuken rook het naar tomaat en basilicum en door de openstaande achterdeur die toegang bood tot de binnenplaats vielen gouden zonnestralen naar binnen.

Ik zat aan tafel, blootsvoets en vuil van een middagje rondhangen in de heuvels rond ons huis, mijn haar leek wel een vogelnest. Mijn vader had Diego, een van zijn medewerkers, eropuit gestuurd om me te zoeken en mee naar huis te nemen en nu zat ik te wachten tot ik zijn werkkamer werd binnenge-roepen, waarschijnlijk om berispt te worden vanwege mijn gedrag sinds de dood van mama. Ik spijbelde, weigerde schoenen te dragen, mijn haar te kammen, met de rest van het gezin naar de kerk te gaan of überhaupt binnen te komen voordat het donker werd. Ook wist ik bijna zeker dat iemand had verklikt dat ik omging met Vanni Orafi, de zoon van de aartsvijand van mijn vader.

Die stomme vete kon me niks schelen. De familie Orafi was generaties lang onze bondgenoot geweest, tot mijn vader ruzie kreeg met Gherardo Orafi om iets waarover nooit hardop werd gesproken. Mijn zusjes en ik wisten natuurlijk niet waar dit precies over ging, we kregen alleen te horen dat ze onze grond wilden afpakken, dat ze onze familie en ons bedrijf kapot wilden maken en dat we niets meer met hen te maken wilden hebben.

Bianca wierp me steeds veelbetekenende blikken toe, haar onderlip trilde op een manier die ik zo goed van haar kende, die me irriteerde en tegelijkertijd ontroerde. Ze vond het vreselijk als ik in de problemen zat en deed dan extra haar best om lief en behulpzaam te zijn, alsof ze mij daarmee kon beschermen en mijn rebelse gedrag kon goedmaken. Sinds mijn moeders ongeluk was ik uit de bocht gevlogen, terwijl zij steeds liever en volgzamer werd.

We waren altijd al heel verschillend geweest, maar in de afgelopen maanden was er een diepe kloof tussen ons ontstaan: we probeerden allebei het beste te maken van datgene wat ons was overkomen, maar daarvoor kozen we heel verschillende wegen. Bianca probeerde op alle mogelijke manieren de werkelijkheid te verzachten, alsof het leven een wild dier was dat vertederende meisjes niet zou verslinden. Ik lokte het beest naar me toe en zette me schrap voor de gevolgen, in de hoop dat de kooi waarin we leefden opengebroken zou worden, of dat de sleutels ervan uit mijn vaders zak zouden vallen. In mijn beleving was het allerergste tenslotte al gebeurd. Daarin vergiste ik me natuurlijk.

Ironisch genoeg leek onze vader niet méér van Bianca te gaan houden, ondanks haar zachtmoedigheid en meegaandheid. Ze leek wel onzichtbaar. Achteraf gezien was dat misschien wel haar bedoeling, omdat ze niet nog meer gekwetst wilde worden. Ze

wilde het liefst dat ik dezelfde strategie zou kiezen zodat ook ik niet meer gekwetst kon worden.

‘Waarom gedraag je je nou nooit eens?’ vroeg ze me op allerlei verschillende manieren, van geërgerd tot smekend, van verontwaardigd tot wanhopig.

Ik kón het gewoon niet. Mijn moeder had me altijd fel genoemd, Matilde noemde me wilskrachtig; mijn vader noemde me niets, maar zijn wrok werd met de dag heviger.

Ik was nu drie maanden in de rouw, sinds mijn geweldige, prachtige mama was gestorven na een val op ruige grond, niet ver van ons huis. Ik was een strak opgewonden bolletje verlies en eenzaamheid en niemand kon me bereiken in dit dorre, met prikkeldraad omgeven oord waarin ik me had verschanst. Ik kon onmogelijk doen wat Bianca van me vroeg, mijn eigen wil had plaats moeten maken voor verdriet en woede die in mijn binnenste tekeergingen en me geen rust gunden.

Die dag hing er boven de villa een wolk van razernij die was ontstaan uit een klein, mager meisje van twaalf dat ineengedoken op een stoel zat, haar armen om haar knieën geslagen en haar wenkbrauwen gefronst. Ik, het slechte tweelingzusje, het kind dat haar vaders autoriteit trotseerde en rondsloop als een wolvenkind.

Het leek wel alsof Fosco Falconeri, mijn vader en het hoofd van ons gezin, wiens gezag nooit eerder was ondermijnd, eindelijk genoeg begon te krijgen van zijn rebelse dochter. Sinds de dood van mijn moeder had hij me al twee keer naar zijn werkkamer geroepen. Twee keer eerder had ik op het matje voor zijn zware, houten bureau gestaan, met gebogen hoofd om mijn minachting voor hem te verbergen, en geluisterd naar de rustige, zorgvuldig gekozen woorden waarmee hij mij waarschuwde. Achter die kalmte voelde ik zijn woede kolken, als het grom-

men van een beest dat elk moment kon uitbarsten in een woest gebrul.

Dit was dus de derde keer dat ik op het matje moest komen, en ik wist dat het deze keer anders zou verlopen. Erger.

‘Signor Fosco kan je nu ontvangen.’ Laura, het dienstmeisje, kwam de keuken in en bood me haar hand aan alsof ik een klein kind was. Ik weigerde haar een hand te geven en liep zelf de keuken uit; met mijn blote voeten over de koude stenen trappen, stap voor stap door de gang met de brede houten balken. In de ruiten van de kamerhoge ramen liep de vage reflectie van Laura en mezelf met ons mee; daarachter verschenen de rozenstruiken die mijn moeder had geplant.

Normaal gesproken deelde mijn vader geen straffen uit. Ook geen complimenten trouwens. Alleen bevelen. We zagen hem zelden, alleen Bianca kreeg af en toe een goedkeurend woordje of een aai over haar bol, als een braaf hondje. De hele opvoeding van zijn dochters had hij overgelaten aan mijn moeder en Matilde; hij hoefde zelden in te grijpen, want zijn wil was wet en niemand durfde hem tegen te spreken.

Behalve ik dan.

Toen we bijna bij de deur van mijn vaders werkkamer waren zag ik opeens uit mijn ooghoek een vrouwengedaante achter een van de rozenstruiken. Even dacht ik dat het mijn spiegelbeeld was of dat van Laura, maar toen besepte ik dat dat niet zo was.

Om haar hoofd verscheen een krans van bloemblaadjes en doornen, achter haar het gouden licht van de avondzon, haar blik was op mij gericht. Haar borstkas ging hevig op en neer, alsof ze hijgde of bang was. Het was mijn moeder. Ik schrok zo dat het niet in me opkwam om via de tuindeuren aan het einde van de gang naar buiten te gaan; ik gilde, vloog naar het raam en begon er uit alle macht op te bonzen. Ik was niet zo sterk,

maar een van de ruiten zat los en viel uit het kozijn. Mijn handen en armen sloegen de ruit aan diggelen en in een regen van glasscherven en bloed viel ik voorover naar buiten op het grind. Overall werd geschreeuwd en gegild, mensen renden heen en weer en boven alles uit hoorde ik mijn vaders krachtige stem die tegen Laura blafte dat ze de dokter moest bellen.

Even later lag ik op mijn rug in de armen van mijn vader en keek omhoog naar zijn gezicht. Zijn aura was zwart, en ik was nog nooit zo bang geweest.

‘Ik zag mama...’ fluisterde ik.

Mijn vaders ogen werden groot en zonder iets te zeggen liet hij me los. Meteen nam Matilde me over en legde mijn hoofd in haar schoot. Bianca’s hand lag op mijn voorhoofd. Mijn vader verdween in zijn werkkamer en bleef daar gedurende de gebeurtenissen die hierop volgden; zelf kan ik me niet meer herinneren dat er een ambulance is gekomen en dat ik naar het ziekenhuis werd gebracht.

Ik heb hem nooit meer teruggezien.

Toen ik weer bijkwam lag ik in een vreemd bed dat schoon en fris aanvoelde. Een in het groen geklede vrouw stond over me heen gebogen en wit zonlicht kroop door de halfgesloten luiken naar binnen.

Het eerste wat ik fluisterde was: ‘Mijn moeder leeft nog.’

Aan de andere kant van het bed klonk een diepe zucht, en toen ik me omdraaide zag ik Bianca en Matilde staan. Bianca zag bleek van schrik en Matilde sloeg een hand voor haar mond.

‘*Piccola*, kleintje, dat is niet waar,’ zei Matilde. ‘Ik vind het heel erg, maar ze is gestorven in de heuvels boven Casalta; je zult het

moeten accepteren, dat moeten wij allemaal.' Zachtjes legde ze een hand op mijn in verband gewikkelde arm.

'Ik heb haar gezien. Ze leeft nog,' zei ik heel beslist. 'Bianca, ik zweer het, ik heb haar gezien!'

De verpleegster verliet discreet de kamer.

Daar zat Bianca, keurig in haar brandschone bloesje met korte mouwen en strikjes op de schouders, haar stroblonde haar in een strakke boblijn geknipt. 'Zeg dat nou niet, Lulu, alsjeblieft, zeg dat niet. Vader wordt er zó boos van!' De tranen sprongen in haar ogen.

'Jij kunt alleen maar huilen!' riep ik. 'Je doet net of het goed met je gaat, maar je bent gewoon een watje!'

'Lucrezia!' zei Matilde berispelend. 'Je zus verdient het niet om zo...'

'Ik ben geen watje,' zei Bianca op een toon waar ik van schrok. Ze klonk opeens veel ouder dan ze was. 'Ik probeer je alleen maar thuis te houden.'

Wat? Waar zou ik anders heen moeten?

'Wat bedoel je?' vroeg ik met een klein stemmetje. Meteen werd ik boos op mezelf omdat ik mijn zwakheid had getoond.

'Zeg gewoon niet meer dat je mama hebt gezien. En gedraag je nou eens een keer,' smeekte Bianca. 'Alsjeblieft!'

Ik keerde ze mijn rug toe en keek naar de muur. 'Ik heb haar gezien.'

'Niet waar!' Bianca sprong op, pakte me bij de schouders en rammelde me door elkaar. Ik gilde van de pijn aan mijn snijwonden. Geschrokken trok Matilde Bianca achteruit. Dit soort dingen deed mijn zus anders nooit.

'Bianca, we gaan weer. Lulu heeft rust nodig. Slaap lekker, *piccola*,' hoorde ik Matilde zeggen, maar de medicatie die door mijn aderen stroomde begon haar werk al te doen en ik voelde